

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Tdo/24/2019
Identifikačné číslo spisu: 7616010245
Dátum vydania rozhodnutia: 09.10.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Štefan Michálik
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7616010245.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Michálika a sudcov JUDr. Štefana Harabina a JUDr. Viliama Dohňanského, na neverejnom zasadnutí s verejným vyhlásením rozsudku dňa 9. októbra 2019 v Bratislave, v trestnej veci obvineného R. W., pre pokračovací prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák., o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 22. marca 2018, sp. zn. 7To/11/2018, podľa § 382a, § 386 ods. 1, ods. 2, § 388 ods. 1 Tr. por., po zistení dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. h), písm. i) Tr. por., takto

rozhodol:

Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 22. marca 2018, sp. zn. 7To/11/2018, a v konaní, ktoré mu predchádzalo,

b o l p o r u š e n ý z á k o n

v ustanoveniach § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2, § 322 ods. 3 Tr. por., § 221 ods. 2, § 41 ods. 3, § 42 ods. 1, ods. 2, § 41 ods. 1, § 37 písm. h), § 38 ods. 4 Tr. zák. v n e p r o s p e c h obvineného R. W..

Napadnutý rozsudok krajského súdu sa z r u š u j e vo výroku o treste.

Vo výroku o treste sa z r u š u j e aj rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves z 25. októbra 2017, sp. zn. 2T/40/2016.

Z r u š u j ú sa aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo ich zrušením, stratili podklad.

Okresnému súdu Spišská Nová Ves sa p r i k a z u j e, aby vec v potrebnom rozsahu z n o v u p r e r o k o v a l a r o z h o d o l.

Odôvodnenie

Okresný súd Spišská Nová Ves rozsudkom z 25. októbra 2017, sp. zn. 2T/40/2016 (ďalej len „okresný

súd" alebo „prvostupňový súd"), postupom podľa § 41 ods. 3 Tr. zák. zrušil výrok o vine rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 22. februára 2017, sp. zn. 3T/50/2016, v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline z 20. júna 2017, sp. zn. 1To/53/2017 (týkajúci sa nižšie precizovaných skutkov pod č. 1 a 2) ako aj ďalšie výroky, ktoré majú v uvedenom výroku o vine svoj podklad a uznal obvineného za vinného z pokračovacieho prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

1. v presnejšie nezistenom čase na internetovej stránke www.bazos.sk podal inzerát, v ktorom ponúkol na predaj notebook zn. Lenovo IDEA PAD Y 50-70, o ktorého kúpu prejavil záujem V. B., ktorý po telefonicknej a e-mailovej komunikácii zaslal obžalovanému R. W. dňa XX. P. XXXX sumu 350 eur prostredníctvom účtu vedeného v Tatra banke Žiar nad Hronom a sumu 50 eur v ten istý deň prostredníctvom účtu vedeného vo VÚB banke na účet obžalovaného R. W., ktorý následne dňa 27. októbra 2015 od V. B. vylákal doplatok 100 eur s tým, že mu po obdržaní finančnej čiastky obratom pošle notebook, čo aj napriek viacerým urgenciám a opakovaným prísľubom neurobil, o kúpu notebooku prejavil záujem aj P. K., ktorý dňa 9. septembra 2015 zaslal obžalovanému R. W. sumu 430 eur z účtu vedeného v Tatra banke, pričom obžalovaný R. W. mu predmetný notebook neposlal ani nevrátil peniaze a svojim konaním spôsobil poškodenému V. B., nar. X. Y. XXXX, trvale bytom A. ulica XX, N. A., škodu vo výške 500 eur a poškodenému P. K., nar. XX. N. XXXX, trvale bytom F. S. XXXX/XX, T., škodu vo výške 430 eur,

2. dňa 31. augusta 2015 vystupujúc pod menom R. na webovej stránke www.bazos.sk uverejnil inzerát, v ktorom predával notebook zn. Lenovo IDEA PAD Y 50-70 Black, v úmysle obohatiť sa, kde na tento inzerát dňa 31. augusta 2015 zareagoval Q. K., nar. X. V. XXXX, trvale bytom D. XXX/X, R. V. a kontaktoval R. W. prostredníctvom telefonátu na telefónnom čísle XXXX XXX XXX a dohodli sa na predaji uvedeného notebooku za sumu 400 eur s tým, že Q. K. zaplatí za notebook v dvoch 200 eur splátkach, kde prvú splátku uhradil vkladom v hotovosti na bankový účet č. XXXXXXXXXXXX, vedený v C. banke, a. s., dňa 31. augusta 2015 a druhú na ten istý účet dňa 2. septembra 2015, hoci do dnešného dňa mu R. W. uvedený notebook nedoručil, čím uvedeným konaním Q. K. spôsobil škodu vo výške 400 eur,

3. dňa 22. októbra 2015 v poobedňajších hodinách pred Obecným úradom v obci Hrabušice, po predchádzajúcej ústnej dohode s poškodeným V. C., nar. XX. P. XXXX, ktorej predchádzalo zverejnenie inzerátu poškodeným na web stránke www.bazos.sk ohľadne predaja používaného notebooku zn. Lenovo, č. XXXXXXXXXXX, XX,X", za cenu 650 eur, si osobne tento notebook prevzal z rúk poškodeného s tým, že mu peniaze za notebook už pred tým poslal na určené číslo účtu v banke, pričom už v čase prevzatia notebooku bol uzročený s tým, že žiadne peniaze mu nezaslal a ani mu ich dodatočne nezašle a prevzatý notebook poškodenému už nevráti, čím takto V. C. spôsobil škodu vo výške 650 eur.

Obvinenému za to okresný súd podľa § 221 ods. 2 Tr. zák., s použitím § 41 ods. 3, § 42 ods. 1 Tr. zák., podľa zásad uvedených v § 41 ods. 1, § 36 písm. l), § 37 písm. h), písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák., uložil spoločný súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 28 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák.

Okresný súd týmto rozsudkom zároveň podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Košice-okolie z 28. júna 2017, sp. zn. 5T/145/2016, ktorým bol obvinenému uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov so zaradením pre jeho výkon v ústave na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, pričom zrušil aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Obvinený zahlásil odvolanie proti výroku o treste rozsudku okresného súdu ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní. Prokurátor na hlavnom pojednávaní vyjadril súhlas s výrokom o vine a v súvislosti s výrokom o treste si ponechal lehotu na vyjadrenie, pričom výrok o treste napadol odvolaním v neprospech obvineného nasledujúci deň, t. j. podaním zo dňa 26. októbra 2017.

Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 22. marca 2018, sp. zn. 7To/11/2018 (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Tr. por. zrušil výrok o treste rozsudku okresného súdu a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. a podľa § 221 ods. 2 Tr. zák., s použitím § 41 ods. 3, § 42 ods. 1 Tr. zák., podľa zásad uvedených v § 41 ods. 1, § 36 písm. l), § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 4 Tr. zák., uložil obvinenému spoločný súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 36 mesiacov, pre výkon ktorého krajský súd zaradil obvineného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák.

Odvolací súd svojim rozhodnutím súčasne postupom v zmysle § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Košice-okolie z 28. júna 2017, sp. zn. 5T/145/2016, ktorým bol obvinenému uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Odvolanie obvineného bolo krajským súdom zamietnuté ako nedôvodné v zmysle ustanovenia § 319 Tr. por.

Prostredníctvom ustanoveného obhajcu podal obvinený voči rozsudku Krajského súdu v Košiciach, ako aj jemu predchádzajúcemu konaniu, dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. h), písm. i) Tr. por.

Vychádzajúc z argumentácie obvineného, uvedenej v žiadosti o ustanovenie obhajcu za účelom podania dovolania, predmetný mimoriadny opravný prostriedok bol zdôvodnený tým, že v konaní pred okresným súdom bol obvinený uznaný za vinného aj za skutok označený pod č. 3, ktorého sa mal dopustiť ako súčasť pokračovacieho trestného činu, s čím nesúhlasí. Okresný súd mal za to, že obvinený sa predmetného skutku dopustil dňa 22. októbra 2015, pričom uznesenie o vznesení obvinenia mu bolo za tento skutok doručené dňa 28. januára 2016, teda ešte pred vyhlásením rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 22. februára 2017, sp. zn. 3T/50/2016, v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline z 20. júna 2017, sp. zn. 1To/53/2017, ktorými bol uznaný za vinného zo skutkov označených pod č. 1 a 2. Okresný súd pri zistení, že výrok o treste rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš bol zrušený rozsudkom Okresného súdu Košice-okolie z 28. júna 2017, sp. zn. 5T/145/2016, pri potrebe rozhodnutia o spoločnom treste, uložil trest za dva trestné činy kvalifikované ako prečiny, a to podľa § 221 ods. 2 Tr. zák., pretože z naposledy označeného rozhodnutia vyplýva, že obvinený spáchal prečin podvodu podľa § 221 ods. 2 Tr. zák., ktorý skutok sa stal neskôr ako vyššie označený skutok pod č. 3 rozsudku okresného súdu. Okresný súd Košice-okolie mal podľa obvineného vyčkať so svojim rozsudkom do rozhodnutia okresného súdu v tejto veci. Z uvedeného dôvodu bol rozsudkom okresného súdu jednak zrušený výrok o treste rozsudku Okresného súdu Košice-okolie, a tiež aplikovaný § 221 ods. 2 Tr. zák., s použitím § 41 ods. 3, § 42 ods. 1 a § 41 ods. 1 Tr. zák., pri ukladaní trestu. Obvinený teda zdieľa ten názor, že okresný súd nemal vyhodnotiť skutok označený pod č. 3 ako čiastkový útok pokračovacieho trestného činu vo vzťahu k skôr uvedeným skutkom, nakoľko tento s nimi nemá žiaden súvis. V inkriminovanom prípade podľa obvineného absentuje objektívna súvislosť v čase, subjektívna súvislosť, spôsob spáchania trestného činu i predmet útoku v porovnaní so skutkami označenými pod č. 1 a 2. Súd sa podľa obvineného nedostatočne vysporiadal so splnením týchto podmienok.

Keďže obvinený sa v konaní pred okresným súdom k svojmu skutku priznal, potom bolo podľa jeho mienky namieste upustiť od uloženia súhrnného trestu či ďalšieho trestu, ak pokladal trest uložený skorším rozsudkom na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný. Obvinený sa nestotožňuje ani s výškou uloženého trestu. Okresný súd mu mal ukladať trest v rozmedzí trestnej sadzby podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. (0-2 roky) a nie v rámci rozpätia podľa druhého odseku tohto ustanovenia (1-5 rokov).

V súlade s uvedenou argumentáciou obvinený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len

„najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) navrhol, aby vyslovil, že rozsudkom krajského súdu ako aj konaním, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v ustanovení § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2, § 322 ods. 3, § 319 Tr. por., § 221 ods. 2 Tr. zák. a v konaní, ktoré mu predchádzalo v § 221 ods. 2, § 41 ods. 3, § 42 ods. 1, § 41 ods. 1, § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 4 Tr. zák. v neprospech obvineného. Aby podľa § 386 ods. 2 zrušil rozsudok krajského súdu i rozsudok okresného súdu ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo ich zrušením, stratili podklad a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. okresnému súdu prikázal vo veci znovu konať.

Negatívne stanovisko k dovolaniu obvineného zaujal okresný prokurátor Okresnej prokuratúry Spišská Nová Ves podaním, ktoré bolo prvostupňovému súdu doručené dňa 12. marca 2019.

V ňom uviedol, že nesúhlasí s vyjadrením obvineného, podľa ktorého sa mal skutok označený pod č. 3 posudzovať ako samostatný skutok. S poukazom na ustálenú súdnu prax (R 29/1977) uviedol, že objektívna súvislosť v spôsobe spáchania jednotlivých čiastkových útokov neznamená úplnú identickosť spáchania jednotlivých útokov, ale len určitú podobnosť medzi nimi, pričom túto podmienku je potrebné vykladať v súvislosti s obsahom spoločného zámeru. Rovnako zákonná definícia pojmu objektívna súvislosť v predmete útoku nevyžaduje úplnú zhodnosť v predmete útoku, ale zhodnosť z hľadiska ich významu. V posudzovanom prípade bola okrem toho daná aj časová súvislosť, nakoľko všetky tri útoky boli spáchané v priebehu troch mesiacov (august až október 2015). Spája ich tiež subjektívna súvislosť, o ktorej svedčí jednotiaci zámer obvineného, ktorý sa navonok prejavil vo vykonaní jednotlivých útokov - po objektívnej stránke sa tieto jednotlivé útoky javia ako postupné realizovanie toho istého zámeru. Splnená je tu i formálna podmienka upravená v § 122 ods. 13 Tr. zák., keďže k spáchaniu predmetných čiastkových útokov došlo predtým, než bolo obvinenému oznámené vznesenie obvinenia za niektorý z týchto čiastkových útokov.

Okresný prokurátor ďalej uviedol, že v posudzovanej veci boli splnené podmienky pre uloženie súhrnného trestu, ako to vyplýva z jednotlivých rozhodnutí, pričom ak súdy nerozhodli o upustení od uloženia súhrnného trestu, takáto skutočnosť nezakladá žiaden dovolací dôvod.

Sumarizujúc, okresný prokurátor navrhol, aby najvyšší súd odmietol dovolanie obvineného ako nedôvodné podľa § 382 písm. c) Tr. por.

Najvyšší súd ako súd dovolací podľa § 377 Tr. por. sa na úvod zaoberal otázkou, či dovolanie obvineného spĺňa formálne podmienky pre podanie dovolania v zmysle § 382 písm. a), písm. b), písm. d) až písm. f) Tr. por., pričom dospel k záveru, že je tomu tak iba čiastočne. Za hranicou prípustnosti dovolania sa totiž ocitli tie námietky obvineného, ktoré smerujú proti výroku o vine rozsudku okresného súdu.

V kontexte uvedeného najvyšší súd pripomína, že predpokladom účinne podaného dovolania je podľa § 372 ods. 1 Tr. por. skutočnosť, že obvinený [ako oprávnená osoba - dovolateľ v zmysle § 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.] predtým využil svoje zákonné právo podať vo veci odvolanie, pričom o tomto riadnom opravnom prostriedku bolo rozhodnuté. Táto podmienka pre obvineného a osoby uvedené v § 369 ods. 5 Tr. por. neplatí len v tom prípade, ak odvolanie podal prokurátor alebo poškodený a odvolací súd rozhodol v neprospech obvineného.

Preskúmaním predloženého spisového materiálu má najvyšší súd za zrejmé, na čo už ostatne poukázal vyššie, že rozsudok okresného súdu bol napadnutý odvolaním len v časti výroku o treste, a to jednak zo strany obvineného ako aj zo strany prokurátora v neprospech obvineného.

V nadväznosti na uvedené sa žiada zároveň primerane poznamenať, že v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. sa v odvolacom konaní uplatňuje obmedzený revízný princíp, ktorý ukladá odvolaciemu súdu povinnosť preskúmať zákonnosť a odôvodnenosť prvostupňového rozsudku len v rozsahu jeho napadnutých výrokov, vrátane správnosti postupu konania, ktoré im predchádzalo. Toto všeobecné pravidlo pritom

prelamujú len dve zákonom vymedzené okolnosti. Kým prvou je existencia nevytknutej chyby v napadnutom výroku, ktorá by zakladala niektorý z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Tr. por., druhú takúto skutočnosť predpokladá ustanovenie § 317 ods. 2 Tr. por., podľa ktorého ak bolo podané odvolanie v prospech obžalovaného proti výroku, ktorým bol uznaný za vinného, a odvolací súd tento výrok nezrušuje, preskúma v celom rozsahu aj zákonnosť a odôvodnenosť výroku o treste a ďalších výrokoch, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad. Citovaným ustanovením je vyjadrená nosná povaha výroku o vine, vo vzťahu ku ktorému požívajú ostatné výroky rozsudku akcesoritu.

Ani k jednej z rozvedených situácií však v posudzovanom prípade nedošlo, keďže vo veci nebolo podané odvolanie proti výroku o vine. Summa summarum to znamená, že predmetný výrok nebol podrobený odvolaciemu prieskumu, ostal ním právne nedotknutý, a preto má povahu prvostupňového rozhodnutia.

Najvyšší súd to akcentuje z toho dôvodu, že podľa § 369 ods. 2 písm. b) Tr. por. môže obvinený podať dovolanie vo svoj prospech, pre niektorý z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Tr. por., len a výlučne proti právoplatnému rozhodnutiu súdu druhého stupňa.

Pokiaľ teda obvinený napáda výrok o vine prvostupňového rozsudku, najvyšší súd musí tejto časti dovolania pripísať nulovú relevanciu. Takou námietkou je v konkrétnej rovine nesúhlas s konštatovaním okresného súdu, že skutok označený pod č. 3 tvorí čiastkový útok, a teda súčasť pokračovacieho trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák.

Pre úplnosť považuje najvyšší súd za potrebné podotknúť, že z obsahu spisu mu je známa skutočnosť, že obvinený v písomnom odôvodnení svojho odvolania, ktoré bolo podané na poštovú prepravu dňa 18. januára 2018, okrem iného vzniesol aj túto výhradu, urobil tak ale dávno po tom, čo mu v zmysle § 309 ods. 1 Tr. por. uplynula 15 dňová lehota na podanie odvolania.

Z rovnakého dôvodu, ako je popísaný vyššie, môže dovolací súd len akademicky poznamenať, že prvostupňový súd mal vo výrokovej časti svojho rozsudku explicitne uviesť, že ruší aj výrok o vine trestného rozkazu Okresného súdu Žiar nad Hronom zo 6. mája 2016, sp. zn. 2T/60/2016, vrátane všetkých ďalších výrokoch, ktoré v ňom majú svoj podklad. Zároveň pri rozhodovaní o náhrade škody mal prvostupňový súd rozhodnúť aj o nárokoch poškodených Q. K., P. K. a V. B., o ktorých bolo rozhodnuté zrušeným rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline.

S ohľadom na doposiaľ prijaté závery, sa preto dovolací súd pri svojom rozhodovaní meritórne zaoberal len tými námietkami, ktoré atakujú výrok o uloženom treste.

Prv, než najvyšší súd pristúpi k analýze týchto námietok, však považuje za žiaduce dovolateľovi pripomenúť svoju viazanosť dôvodmi dovolania v zmysle § 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por., ktorá sa netýka formálno-právneho uplatnenia niektorého (či viacerých) z dovolacích dôvodov upravených v § 371 ods. 1 až ods. 3 Tr. por., ale vecných chýb, ktoré dovolateľ vo svojom podaní namietol (viď R 120/2012). V súlade s tým tak zodpovednosť za kvalitu podaného dovolania znáša výlučne dovolateľ, ktorý svojim podaním určuje mantinely prieskumnej povinnosti dovolacieho súdu. To znamená, že najvyšší súd nebude preberať jeho aktivitu a iniciatívne zisťovať ďalšie (v dovolaní neuvedené) chyby napadnutého rozhodnutia, alebo aj jemu predchádzajúceho konania, ktoré by zodpovedali niektorému z prípustných dovolacích dôvodov taxatívne uvedených v § 371 Tr. por.

Dovolací dôvod vymedzený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. pripúšťa dve alternatívy, ktorými sa možno domáhať jeho naplnenia. Ide buďto o námietku nesprávneho právneho posúdenia zisteného skutku (právnej kvalifikácie), alebo o námietku nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia. V každom prípade však musí ísť o námietky právne, nikdy nie skutkové, keďže správnosť a úplnosť zisteného skutku najvyšší súd, na podklade tohto dovolacieho dôvodu, nemôže skúmať a meniť.

Obvineným predostreté námietky sa obsahovo primkávajú k druhej z uvedených alternatív, keďže vyjadrujú nesúhlas s aplikáciou hmotnoprávných ustanovení pri ukladaní spoločného a súhrnného trestu.

Podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

Inštitút súhrnného trestu predstavuje osobitný spôsob trestania mnohosti (súbehu, zbiehania, resp. konkurencie) trestnej činnosti toho istého páchatel'a. O takýto súbeh ide za situácie, ak sa páchatel' dopustil aspoň dvoch (alebo viacerých) trestných činov skôr, než prvostupňový súd vyhlásil odsudzujúci rozsudok za niektorý z týchto jeho trestných činov. Nie je pritom potrebné, aby bol páchatel' odsúdený za jeden z trestných činov, ktorých súbeh je určovaný, stačí, aby tieto dva trestné činy boli oddelené odsudzujúcim rozsudkom hoci aj za iný (ďalší) trestný čin. K tomu je vhodné podotknúť, že uvedené platí aj vtedy, ak bol tento rozsudok v ďalšom konaní zrušený a nový odsudzujúci rozsudok súd prvého stupňa vyhlásil až po spáchaní trestného činu, za ktorý sa ukladá trest (R 52/1971).

Rešpektujúc uvedené, v preskúvanom prípade nie je daný vzťah súbehu medzi pokračovacou trestnou činnosťou (vyššie označené skutky pod č. 1 až 3) a trestným činom, ktorého sa páchatel' dopustil dňa 13. júna 2016 (trestná vec vedená na Okresnom súde Košice-okolie pod sp. zn. 5T/145/2016), nakoľko tento vzťah prerušuje trestný rozkaz Okresného súdu Žiar nad Hronom zo 6. mája 2016, sp. zn. 2T/38/2016, ktorým bol obvinený uznaný za vinného z prvého čiastkového útoku predmetnej pokračovacej trestnej činnosti a bol mu uložený nepodmienečný trest odňatia slobody. Obvinenému tak napadnutými rozhodnutiami (v preskúvanom konaní Okresného súdu Spišská Nová Ves v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach) mal byť v intenciách ustanovenia § 41 ods. 3 Tr. zák. ukladaný len spoločný trest za ďalší čiastkový útok (skutok označený pod č. 3) pokračovacieho trestného činu.

Neušlo pritom pozornosti najvyššieho súdu, že zákonu zodpovedajúcemu postupu v tomto prípade bránila prekážka spočívajúca v právoplatnom rozsudku Okresného súdu Košice-okolie z 28. júna 2017, sp. zn. 5T/145/2016, ktorým došlo k nesprávnemu ukladaní súhrnného trestu. Z identického dôvodu totiž ani tento súd nemal obvinenému ukladať súhrnný trest za pokračovaciu trestnú činnosť a v nadväznosti na to ani rušiť výrok o treste rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 22. februára 2017, sp. zn. 3T/50/2016, v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline z 20. júna 2017, sp. zn. 1To/53/2017. V praktickom význame to znamená, že Okresný súd Spišská Nová Ves pri ukladaní trestu nemohol postupovať v zmysle ustanovenia § 41 ods. 3 Tr. por., keďže výrok o spoločnom treste, ktorý mal zrušiť, bol v danom čase už právoplatne pojatý v rozsudku Okresného súdu Košice-okolie.

Prvostupňový súd mal preto v záujme dodržania zákonného postupu u ministra spravodlivosti, v súlade s § 369 ods. 1 Tr. por., iniciovať dovolacie konanie pre porušenie hmotnoprávneho ustanovenia v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. v rozhodnutí Okresného súdu Košice-okolie a následne vyčkať do rozhodnutia, ktorým by došlo k zrušeniu jeho výroku o treste. Treba podotknúť, že s ohľadom na rozhodnutie dovolacieho súdu je táto požiadavka stále aktuálna. V predmetnom konaní je dovolací súd limitovaný svojou prieskumnou povinnosťou len vo vzťahu k napádaným rozhodnutiam a konaniu, ktoré im predchádzalo, a preto nemôže pristúpiť k náprave aj tohto pochybenia.

Za daného stavu sa Okresný súd Košice-okolie bude opätovne zaoberať ukladaním trestu obvinenému, pričom pri tomto rozhodovaní zoberie do úvahy aj súbeh s prečinom nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. b), písm. c) Tr. zák., z ktorého bol obvinený uznaný za vinného trestným rozkazom Okresného súdu Košice I z 23. februára 2017, sp. zn. 6T/15/2017.

Pochybenie, ku ktorému v posudzovanom prípade došlo, má zásadný vplyv na postavenie obvineného v zmysle podmienky vyplývajúcej z § 371 ods. 5 Tr. por., nakoľko napadnutými rozhodnutiami mal byť obvinenému ukladaný trest „len" podľa sadzby ustanovenej v § 221 ods. 1 Tr. zák. (0 až 2 roky)

namiesto § 221 ods. 2 Tr. zák. (1 rok až 5 rokov). Najvyšší súd pritom zobral zreteľ na skutočnosť, že obvinenému bol rozsudkom Okresného súdu Košice-okolie z 28. júna 2017, sp. zn. 5T/145/2016, pri právnej kvalifikácii skutku podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., uložený súhrnný trest odňatia slobody na samej spodnej hranici trestnej sadzby, a to vo výmere 1 roka. Keďže obvinenému bol v tomto konaní uložený trest odňatia slobody vo výmere 36 mesiacov, došlo tým k naplneniu aj dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por.

Totíž naposledy označený dovolací dôvod je daný, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa.

Z citovaného ustanovenia, výkladom a contrario, však zároveň jednoznačne vyplýva, a najvyšší súd to vo svojich rozhodnutiach chronicky zdôrazňuje, že primeranosť trestu sa v dovolacom konaní neskúma. To platí aj v prípade upustenia od uloženia súhrnného trestu a ďalšieho trestu podľa § 44 Tr. zák., nakoľko pri rozhodovaní o trestnej sankcii je korelátom použitia § 44 Tr. zák. záver konajúceho súdu o dostatočnosti, t. j. primeranosti predchádzajúceho trestu vo vzťahu k celej zbierajúcej sa trestnej činnosti, a to najmä s ohľadom na prvok represie a individuálnej prevencie. Z toho dôvodu najvyšší súd nemôže pripísať žiadnu relevanciu tomu, ak sa obvinený v podanom dovolaní domáha upustenia od uloženia súhrnného či ďalšieho trestu.

Celkom pre úplnosť najvyšší súd podotýka, že je neopodstatnené, pokiaľ obvinený vo svojom dovolaní poukazuje na stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu prijaté dňa 14. júna 2010, sp. zn. Tpj 104/2009 (R 1/2011), či na judikát trestnoprávneho kolégia Krajského súdu v Žiline prijatý dňa 14. septembra 2010, TPJ 13/10, keďže tieto sa týkajú rôznych eventualít pri ukladaní trestu odňatia slobody aj podľa asperačnej (zostrujúcej) zásady podľa § 41 ods. 2 Tr. zák., k čomu v danom prípade nedošlo.

Dovolací súd záverom podotýka, že v tejto veci nerozhodoval postupom podľa § 380 ods. 2 Tr. por., nakoľko obvinený doposiaľ nenastúpil na výkon trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený zrušeným rozsudkom krajského súdu. Obvinený totiž v súvislosti s inou trestnou činnosťou od 22. mája 2017 do 22. novembra 2019 vykonáva trest odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Košice II z 19. apríla 2013, sp. zn. 6T/119/2012, pričom následne od 22. novembra 2019 do 16. marca 2020 bude vykonávať trest odňatia slobody uložený trestným rozkazom Okresného súdu Košice I z 23. februára 2017, sp. zn. 6T/15/2017.

Keďže predmetné konanie bolo vyvolané výlučne obvineným, pričom ním uplatnené námietky považoval dovolací súd za zjavne preukázané a zrejmé, vedúce k postupu podľa § 386 a § 388 ods. 1 Tr. por., rozhodol o tejto veci v súlade s § 382a Tr. por. na neverejnom zasadnutí spôsobom, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Nakoľko napadnuté rozhodnutia boli zrušené len v dôsledku dovolania podaného obvineným, nemôže v novom konaní dôjsť ku zmene rozhodnutia v jeho neprospech v zmysle § 391 ods. 2 Tr. por.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.